

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 6Cdo/76/2024
Identifikačné číslo spisu: 2309899663
Dátum vydania rozhodnutia: 31.03.2026
Meno a priezvisko: Mgr. Dušan Čimo
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2026:2309899663.2

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkyne Y. N. H., narodenej XX. B. XXXX, X., S. XX, zastúpenej splnomocnenkyňou AS Legal s.r.o., Bratislava, Hlučínska 1, IČO: 36 857 688, proti žalovanému L. U., narodenému XX. C. XXXX, R., W. XXXX/XXX, zastúpenému splnomocnenkyňou Legal Cases s.r.o., Dunajská Streda, Alžbetínske nám. 328, IČO: 36 720 097, o zaplatenie 63 011,32 € s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Galanta sp. zn. 16C/11/2009, o dovolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Trnave z 12. septembra 2023 sp. zn. 28Co/1/2023, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalobkyňa je povinná zaplatiť žalovanému náhradu trov dovolacieho konania vo výške určenej súdom prvej inštancie.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Galanta (ďalej tiež len „súd prvej inštancie“ alebo „prvoinštančný súd“) rozsudkom zo 7. augusta 2017 č. k. 16C/11/2009-796 (v poradí druhým) zamietol žalobu, ktorou sa žalobkyňa domáhala uloženia povinnosti žalovanému zaplatiť jej náhradu škody v sume 62 011,32 € (1 898 279 niekdajších Sk) so 17,6 % ročným úrokom z omeškania od 17. februára 2001 do zaplatenia (výrok I.). O trovách konania rozhodol tak, že žalobkyňi uložil povinnosť zaplatiť žalovanému a štátu náhradu trov konania v celom rozsahu (výrok II.). Svoj rozsudok odôvodnil právne ust. §§ 631, 632 a 634, § 635 ods. 1 a §§ 644 a 651 Občianskeho zákonníka (zákona č. 40/1964 Zb. v znení neskorších zmien a doplnení, ďalej tiež len „OZ“); § 43d ods. 1 písm. a) a b), § 48 ods. 1, § 51 ods. 1 a 2, § 54, § 62 ods. 1 písm. d), § 76 ods. 1, § 81 ods. 1 a § 82 ods. 1 zákona č. 50/1976 Zb. znení neskorších zmien a doplnení (zákona o územnom plánovaní a stavebnom poriadku, ďalej tiež len „stavebný zákon“) a § 255 ods. 1 Civilného sporového poriadku (zákona č. 160/2015 Z. z. v znení zákona č. 87/2017 Z. z. a dnes už aj ďalších neskorších zmien a doplnení, (ďalej tiež len „CSP“). V odôvodnení rozsudku uviedol, že zmluvou o dielo uzavretou ústne v roku 1997 (ďalej len „zmluva o dielo“ alebo „zmluva o zhotovení stavby“) sa žalovaný (ďalej aj „zhotoviteľ“) zaviazal v lehote do 31. decembra 2000 postaviť pre žalobkyňu (ďalej aj „objednávateľ“ alebo „vlastník stavby“) podľa projektovej dokumentácie vypracovanej spoločnosťou I. H. U. (ďalej aj „projekt architekta“), na streche obytného domu na X. D.. Č.. XX, na pozemku parc. č.

XXXX kat. územie X. - U. T., ktorý je vedený v katastri nehnuteľností na LV č. XX ako bytový dom, nadstavbu podkrovia na dve 4-izbové bytové jednotky (ďalej len „stavba“). Žalovaný napriek viacerým výzvam a osobným rokovaniam stavbu nedokončil (pisomne bol vyzvaný na dokončenie stavby listom zo dňa 14. decembra 2000 a listom zo dňa 8. februára 2001). Dňa 8. januára 2001 vznikol na stavbe (v jednom z bytov podkrovia) požiar. Následne na to došlo dňa 16. februára 2001 žalobkyňou k odstúpeniu od zmluvy o dielo v zmysle ust. § 642 ods. 2 OZ. Žalobkyňa v spore tvrdila, že príčinou vzniku požiaru bolo nedodržanie projektu požiarnej ochrany a nesprávne riešenie zaústenia dymovodu krbu do komínového telesa zhotoviteľom (vady stavby), čo preukazovala predloženým znaleckým posudkom. Žalovaný mal preto zodpovedať za vzniknutú škodu podľa § 421 OZ (titulom objektívnej zodpovednosti žalovaného bez zreteľa na zavinenie), ktorá podľa predloženého znaleckého posudku predstavovala náklady na vykonanú rekonštrukciu stavby vo výške žalovanej sumy.

2. Súd prvej inštancie z vykonaného dokazovania zistil, že stavba nebola žalovaným dokončená, nebola žalobkyňi odovzdaná a nebola ani skolaudovaná. V odôvodnení rozsudku uviedol, že ku škodnej udalosti došlo v čase, kedy žalovaný ako zhotoviteľ stavby v stavebných prácach nepokračoval a žalobkyňa bez súhlasu (alebo upovedomenia) žalovaného požiadala inú spoločnosť O. - W. Š. H. U. X. (ďalej aj „zhotoviteľ krbu“ alebo „O.“) na vyhotovenie krbu na predmetnej stavbe. Znaleckým dokazovaním bol pre miesto vzniku požiaru určený medzistrop drevenej stropnej konštrukcie v mieste uloženia oceľovej flexi rúry (dymovodu) z krbovej vložky zasunutej do šamotovej vložky komína, príčinou vzniku požiaru bolo zle prevedenie tepelnej izolácie prechodu oceľového dymovodu cez drevený medzistrop. V konaní bolo ustálené, že k vydaniu kolaudačného rozhodnutia nedošlo (neprebehlo žiadne kolaudačné konanie) a to práve z dôvodu, že stavba nebola zo strany zhotoviteľa ukončená a nebola odovzdaná objednávateľovi. Preukázateľne teda ani komín nebol stavebne ukončený, nebol daný do užívania, nebol prehliadnutý na to odbornou spôsobilou osobou a nebolo vydané povolenie používania tohto komína na to odbornou spôsobilou osobou (kominárom) v zmysle platných právnych predpisov. Prvoinštančný súd skonštatoval, že žalobkyňa ako vlastníčka stavby musela vedieť o tom, že komín nebol dokončený, nebol skolaudovaný, nebol prehliadnutý na to odbornou spôsobilou osobou, že nebolo vydané povolenie na funkčné užívanie predmetného komína ani krbu a napriek tomu bol daný (zo strany osoby, ktorá konala za žalobkyňu) príkaz v krbe založiť oheň, v dôsledku čoho vznikol požiar. Za nepodstatné považoval súd prvej inštancie tvrdenie, že zaústenie komínovej vložky v bezprostrednom styku s dreveným záklopom konštrukcie medzistropu bolo skrytou vadou stavby, keďže v konaní bolo znaleckým dokazovaním preukázané, že komín nebol dokončený a spodná časť stropu bola preto zadenená za účelom ďalšieho pokračovania stavebných prác. Pre súd prvej inštancie nebola podstatnou otázkou vybudovania zábrany šírenia požiaru na stavbe a to práve z dôvodu, že stavba nebola dokončená ani skolaudovaná a to, či bola vybudovaná v súlade s projektovou dokumentáciou, mohol zákonne skúmať jedine na to kompetentný stavebný úrad v kolaudačnom konaní. Súd prvej inštancie uzavrel, že ku škode došlo z dôvodu založenia ohňa v neskolaudovanej stavbe (mal sa na mysli neskolaudovaný celý objekt bytov vrátane komína a krbu) na príkaz alebo s vedomím žalobkyne, jednoznačne proti všetkým právnym predpisom a technickým normám, a preto nebolo možné vysloviť zodpovednosť žalovaného ako zhotoviteľa stavby za vznik požiaru a príčin, ktoré v dôsledku tohto požiaru nastali. Vzhľadom na uvedené opätovne žalobu voči žalovanému v plnom rozsahu zamietol a to s poukazom na § 651 OZ podľa ktorého, zhotoviteľ nezodpovedá za škodu na stavbe spôsobenú zavinením objednávateľa alebo okolnosťami, ktoré sa ho nedotýkajú.

3. Krajský súd v Trnave (ďalej tiež len „odvolací súd“ a spolu so súdom prvej inštancie tiež len „nižšie súdy“) rozsudkom zo 17. septembra 2018 sp. zn. 23Co/49/2018 na odvolanie žalobkyne rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil (výrok I.) a žalovanému priznal právo na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu (výrok II.). V odôvodnení uviedol, že závery súdu prvej inštancie považoval za správne a v celom rozsahu sa s nimi stotožnil v zmysle § 387 ods. 2 CSP. Konštatoval, že súd prvej inštancie po zrušení veci (v poradí prvý rozsudok z 11. novembra 2011) doplnil dokazovanie k zisťovaniu príčiny a šíreniu požiaru a na tomto základe sa správne zaoberal otázkou zodpovednosti zhotoviteľa za poškodenie alebo zničenie stavby v zmysle § 651 OZ, podľa ktorého sa zhotoviteľ zbaví zodpovednosti, ak preukáže, že ku škode by došlo aj inak. Následne po týchto zisteniach sa správne vysporiadal aj s otázkou odovzdania stavby do užívania v rámci ktorého sa skúma, či stavba bola vyhotovená v súlade

so stavebným povolením, projektovou dokumentáciou tiež právnymi predpismi. Opätovne zopakoval závery súdu prvej inštancie o tom, že vlastník stavby musel vedieť o tom, že komín nebol dokončený, nebol neskolaudovaný, nebol prehliadnutý na to odborne spôsobilou osobou, nebolo vydané povolenie na funkčné užívanie predmetného komína a ani krbu, a napriek tomu bol daný príkaz v krbe založiť oheň. Dôvodil, že vlastník stavby mal povinnosť (predtým, ako si dal zapojiť do tohto komína krb), zistiť funkčnosť komína u na to príslušnej odborne spôsobilej osoby. Takéto osvedčenie si mal vyžiadať zhotoviteľ krbu od vlastníka stavby a pokiaľ by nemal potvrdenie o funkčnosti komína od na to spôsobilej osoby (kominára), do tej doby nemal začať so stavbou krbu, resp. v nej pokračovať, pretože pri preskúmaní komína by nesprávne upevnenú flexi rúru, respektíve nedostatočnú izoláciu izolačným materiálom musel kominár zistiť. K otázke zhotovenia zábrany šírenia požiaru v bytoch sa stotožnil so závermi súdu prvej inštancie.

4. Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podala žalobkyňa (ďalej tiež „dovolateľka“) dovolanie (prvé v poradí), ktorého prípustnosť vyvodzovala z § 420 písm. f) a § 421 ods. 1 písm. a) aj b) CSP a navrhla napadnutý rozsudok odvolacieho súdu spolu s rozsudkom súdu prvej inštancie zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky pri prejednaní tohto dovolania dospel k záveru, že toto bolo potrebné považovať za prípustné i dôvodné. Z obsahu dovolania pre dovolací súd vyplynulo, že k zásahu do práva žalobkyne na spravodlivý proces došlo postupom nižších súdov tým, že sa vôbec nevysporiadali s námietkami, argumentmi a ani návrhom na vykonanie dôkazu predkladaným žalobkyňou (potvrdením o vykonaní preskúšania komína). Dovolací súd preto konštatoval, že v prejednávanej veci došlo k zásadnému procesnoprávnemu pochybeniu prvoinštančného súdu, ktoré nebolo odstránené ani odvolacím súdom v rámci odvolacieho konania a v závislosti na takomto konštatovaní dovolaním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu zrušil (§ 449 ods. 1 CSP) a vec mu vrátil na ďalšie konanie (§ 450 CSP), berúc do úvahy ako fakt, že náprava zrušením len rozhodnutia odvolacieho súdu bola v tomto prípade možná, tak i limit pre svoje rozhodovanie v tejto konkrétnej veci, vyplývajúci z ustanovenia § 390 CSP. S poukazom na ustálenú rozhodovaciu prax dovolacieho súdu (2Cdo/5/2018, 3Cdo/146/2018 a 8Cdo/70/2017), neposudzoval dovolanie aj z hľadiska opodstatnenosti argumentácie majúcej väzbu na riešenie právnych otázok, nakoľko žalobkyňou nastolené právne otázky mohli po zmene skutkového stavu (plynúcej z doplnenia dokazovania za účelom nápravy dôvodne vytknutej procesnej vady) stratiť svoj význam.

6. Odvolací súd na nariadenom odvolacom pojednávaní (§ 385 ods. 1 CSP) po doplnení dokazovania v zmysle pokynu dovolacieho súdu (§ 384 ods. 2 CSP) dospel k záveru, že odvolaniu žalobkyne opätovne nebolo možné vyhovieť. Rozsudkom z 12. septembra 2023 sp. zn. 28Co/1/2023 rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil (výrok I.) a žalovanému priznal právo na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu (výrok II.). V odôvodnení uviedol, že súd prvej inštancie vykonané dokazovanie vyhodnotil správne a vec aj správne právne posúdil. Závery súdu prvej inštancie preto považoval za vecne správne (§ 387 ods. 1 CSP). Odvolací súd doplnil dokazovanie oboznámením listinných dôkazov (potvrdenia o vykonaní preskúšania komína vydaného revíznym technikom Q. W. (ďalej aj „kominár“) z 9. októbra 2000 (ďalej aj „potvrdenie o vykonaní preskúšania komína“ na čl. 51 a 52 spisu, príloha Znaleckého posudku č. 20 z r. 2001 vypracovaného J.. N.. L. T., S..).

7. Na základe vykonaného dokazovania považoval odvolací súd za nesporné, že medzi žalobkyňou a žalovaným bola uzatvorená ústnou formou zmluva o zhotovení stavby na zákazku podľa § 644 OZ, predmetom ktorej bola stavba (nadstavba dvoch bytov). K odstúpeniu od zmluvy (podľa § 642 ods. 2 OZ) malo dôjsť ku dňu 16. februára 2001 a to listom žalobkyne z 8. februára 001, avšak v tomto čase už došlo k vzniku škody (požiar vznikol už 8. januára 2001). Odvolací súd preto posudzoval zodpovednosť žalovaného za škodu podľa § 651 OZ, ktorým sa spravovala jeho zodpovednosť v čase vzniku požiaru (ku ktorému došlo ešte pred odstúpením od zmluvy). S poukazom na uvedené považoval za dôvodné (aj logické) posudzovať zodpovednosť žalovaného podľa (pôvodne prísnejšej) objektívnej zodpovednosti zhotoviteľa stavby (§ 651 OZ), ktorej sa zhotoviteľ môže zbaviť len s poukazom, že by ku škode došlo aj inak a nie podľa všeobecnej subjektívnej zodpovednosti za škodu (§ 420 OZ).

8. Z vykonaného dokazovania bola pre odvolací súd podstatnou skutočnosť (sporovými stranami nerozporovaná), že stavba nebola zhotoviteľom dokončená a nebola objednávateľovi odovzdaná. Pre odvolací súd sa jednalo o rozhodujúcu okolnosť pri posudzovaní príčiny vzniku požiaru, keďže zhotoviteľ ani stavbu komína neodovzdal objednávateľovi ako dokončenú, resp. pripravenú na napojenie krbu bez ďalších potrebných stavebných úprav (bod 28.). Odvolací súd preto za ešte dôležitejšie (ako odborné posúdenie) považoval právne posúdenie otázky, či sa objednávateľ vôbec mohol do takto zhotoveného (a nedokončeného) komína žalovaným napojiť palivovým spotrebičom. V tejto súvislosti skonštatoval, že keď sa žalobkyňa rozhodla do zhotoviteľom jej neodovzdaného komína napojiť palivovým spotrebičom (krbom) a dokončiť zhotovenie krbu (prostredníctvom O.), jej povinnosťou bolo minimálne dať komín prehliadnúť odborne spôsobilou osobou, ktorá by potvrdila, či na komín zanechaný v takomto stave, bolo vôbec možné sa krbom napojiť (bod 63.). V tomto odvolací súd poukázal na § 415 OZ, z ktorého pre žalobkyňu vyplynula povinnosť počínať si tak, aby nedochádzalo ku škodám na majetku. Splnenie tejto povinnosti žalobkyňa preukazovala dôkazom (potvrdením o vykonaní preskúšania komínov kominárom), ktorý ale (ako vyplynulo z doplneného dokazovania) potvrdil iba vhodnosť komína na účely inštalácie plynového kotla a z ktorého nevyplývalo, že kominár posudzoval aj napojenie krbu. Žalobkyňa tak pred napojením krbu do komína nedisponovala takým potvrdením odborne spôsobilej osoby, ktoré by potvrdzovalo vhodnosť použitia nedokončeného komína na účely napojenia dymovodu krbu. Predložené potvrdenie už vôbec nepreukázalo preskúšanie správnosti a funkčnosti zapojenia krbu do komína pred jeho prvým použitím (8. januára 2001 kedy vznikol požiar). S poukazom na výsledky znaleckého dokazovania preto odvolací súd konštatoval porušenie predpisov požiarnej ochrany (§ 13 ods. 5 vyhlášky MV SR č. 84/1997 Z. z., ktorou sa ustanovujú technické podmienky a požiadavky požiarnej bezpečnosti pri inštalácii a prevádzkovaní palivových spotrebičov, elektrotepelných spotrebičov a zariadení ústredného vykurovania a pri výstavbe a používaní komínov a dymovodov ďalej len „vyhláška č. 84/1997 Z. z.“, keďže prestup dymovodu cez horľavú konštrukciu medzistropu nebol vyhotovený v zmysle ustanovení cit. vyhlášky) a uviedol, že povinnosťou zhotoviteľa krbu pred jeho prvým zakúrením bolo si overiť u vlastníka stavby, či komín, do ktorého sa dymovod krbu pripájal, bolo preskúšaný odborne spôsobilou osobou, a či táto skúška bola aj písomne zdokumentovaná (podľa § 17 zákona SNR č. 126/1985 Zb. o požiarnej ochrane, bol za preskúšanie komína zodpovedný vlastník stavby, ďalej len „zákon č. 126/1985 Zb.“). Zhotoviteľ krbu mal tiež povinnosť preveriť z hľadiska požiarnej bezpečnosti miesto, kde sa mal dymovodom krb ku komínu pripájať, skontrolovať prítomnosť ľahko horľavých materiálov v mieste pripojenia, tieto v prípade potreby odstrániť alebo zabezpečiť ich izolovanie od horľavého povrchu dymovodu (príloha č. 8 vyhlášky č. 84/1997 Z. z.), čo vykonané nebolo. Odvolací súd preto skonštatoval, že O. pri inštalácii krbu porušil § 13 vyhlášky č. 84/1997 Z. z. a dospel k záveru, že príčinou vzniku požiaru, a teda aj škody bolo neodborné zapojenie dymovodu krbu do šamotovej vložky nedokončeného komína v medzistrope. Na vzniku tohto požiaru sa podieľal tak O., ktorý neodbornú montáž krbu vykonal, ako aj žalobkyňa, ktorá zanedbala svoju všeobecnú prevenčnú povinnosť (§ 415 OZ), stav dokončenosti komína a jeho vhodnosť na pripojenie krbu si nenechala overiť odborne spôsobilou osobou a prostredníctvom za ňu konajúcej osoby následne bez revízie komína nechala zapáliť v krbe oheň.

9. Odvolací súd s poukazom na uvedené uzavrel, že zhotoviteľ nemohol zodpovedať za škody zavinené objednávateľom alebo inými subjektmi (konajúcimi na príkaz alebo s vedomím objednávateľa, alebo zavinenými okolnosťami, ktoré sa ho nedotýkali), keď z vykonaného dokazovania vyplynulo, že objednávateľ bez súhlasu, resp. upovedomenia zhotoviteľa požiadal inú spoločnosť o vyhotovenie krbu na predmetnej stavbe. Za osadenie dymovodu preto nemohol zodpovedať zhotoviteľ komína (žalovaný), ale zhotoviteľ krbu, ktorý napájal dymovod do komína. V čase vyhotovenia krbu a vzniku požiaru žalovaný za poškodenie alebo zničenie stavby objektívne zodpovedal až do jej prevzatia objednávateľom (žalobkyňou), z vykonaného dokazovania ale vyplynulo, že ku škode došlo na základe zavineného konania objednávateľa, resp. tretieho subjektu konajúceho na príkaz a vedomím objednávateľa, boli tak splnené podmienky liberačného dôvodu (§ 651 OZ), teda že by ku škode došlo aj inak. Tento svoj záver odvolací súd uviedol už vo svojom predchádzajúcom rozsudku (č. k. 23Co/49/2018-876 zo dňa 17. septembra 2018 vid' ods. 13.). Odvolací súd doplnil, že liberácia žalovaného bola daná už aj tým, že neodovzdaný komín sa žalobkyňa rozhodla dokončiť sama prostredníctvom tretej osoby napojením krbu

do komína, čím podľa § 575 OZ spôsobilá nemožnosť plnenia žalovaného, a teda aj zánik povinnosti žalovaného daný komín dokončiť. Zodpovednosť zhotoviteľa za vznik požiaru tak nebola daná.

10. Vo vzťahu k námietke žalobkyne, že žalovaný v rozpore s projektovou dokumentáciou nezhotovil potrebné protipožiarne zábrany, čo podľa znaleckých posudkov bolo preukázanou príčinou šírenia požiaru odvolací súd uviedol, že ak porušenie povinností žalovaného pri zhotovovaní stavby, malo za následok rozšírenie požiaru aj do susedného bytu, bolo by nevyhnutné toto jeho spoluzavinenie zohľadniť pri určení jeho podielu na vzniku rozsahu škody (§ 420 OZ), na ktorej sa už v zmysle vyššie uvedeného spolu podieľali tak žalobkyňa zanedbaním prevenčnej povinnosti (§ 415 OZ), ako aj zhotoviteľ krbu (O.), ktorý pri inštalácii krbu porušil požiaro-bezpečnostné predpisy (§ 441 OZ) (NS ČR zo 14. novembra 2002 sp. zn. 25 Cdo 253/2001). Z vykonaného znaleckého dokazovania vyplynulo, že realizačné vyhotovenie požiarnej steny nespĺňalo požiadavky § 41 ods. 7 a ods. 8 vyhl. č. 84/1997 Z. z. a bolo príčinou rozšírenia sa požiaru do vedľajšieho bytu. V projekte požiarnej ochrany protipožiarne stena medzi bytmi projektovaná bola, v projektovej dokumentácii ale chýbal projekt prierezu stavbou, z ktorého by bolo jednoznačne zrejmé, že protipožiarne stena mala byť vybudovaná ako súvislá a mala prípadne predeľovať aj strešnú konštrukciu. Odvolací súd konštatoval, že každý odborne spôsobilý zhotoviteľ, je povinný dielo vykonať nielen podľa zmluvy, ale aj podľa zákona, ako aj technických noriem, ktoré sa na ním vyhotovované dielo vzťahujú (§ 633 ods. 1 OZ). Povinnosťou žalovaného teda bolo v prípade, ak nedisponoval dostatočnými podkladmi k zhotoveniu stavby, na to objednávateľa bez zbytočného odkladu upozorniť (§ 637 OZ) a požadovať od neho doplnenie projektovej dokumentácie. Z tohto hľadiska by podľa odvolacieho súdu bolo možné konštatovať, že žalovaný si nespĺnil povinnosť vybudovať na zhotovovanej nadstavbe riadne tri protipožiarne úseky v zmysle projektu požiarnej ochrany. Zároveň ale doplnil, že žalobkyňa k výške škody, resp. rozsahu škody vo vzťahu na rozšírenie požiaru na susedný byt, neposkytla žiadne vlastné skutkové tvrdenia. Žalobkyňa v konaní preukazovala výšku škody znaleckým posudkom, podľa ktorého náklady na rekonštrukciu boli vo výške žalovanej sumy, neuviedla ale skutkové tvrdenia, aké faktúry, akým dodávateľom v súvislosti s odstraňovaním následkov požiaru, resp. rozsahu jeho rozšírenia zaplatila. Odvolací súd doplnil, že znalec z odvetvia stavebníctva ani nemohol vykonávať právne posúdenie otázky výšky škody. Odvolací súd preto skonštatoval spornosť výšky škody medzi stranami a doplnil, že v odvolacom konaní by ani doplnenie dokazovania ohľadom výšky škody, resp. čo do zväčšenia jej rozsahu zavinením žalovaného nebolo možné vykonať (§ 366 CSP), pretože žalobkyňa nič nebránilo, aby takéto dokazovanie navrhla pred súdom prvej inštancie a s poukazom na § 291 CSP a zastúpenie žalobkyne advokátom, v danej spotrebiteľskej veci použil ustanovenia o sudcovskej a zákonnej koncentrácii konania. Záverom konštatoval, že žalobkyňa ohľadne výšky škody neuniesla dôkazné bremeno tvrdenia, ani dôkazné bremeno na jej preukázanie.

11. Proti takémuto rozsudku odvolacieho súdu podala žalobkyňa dovolanie (druhé v poradí). Prípustnosť dovolania vyvodzovala z ustanovení § 420 písm. f) a § 421 ods. 1 písm. a) resp. b) CSP a navrhla, aby dovolací súd zmenil rozsudok odvolacieho súdu tak, že žalobkyňa vyhovie, alebo aby napádaný rozsudok odvolacieho súdu zrušil a vrátil mu vec na ďalšie konanie.

12. Dovolacie dôvody tzv. zmätočnej vady podľa § 420 písm. f) CSP videla dovolateľka vo vzťahu k vydaniu prekvapivého rozhodnutia, rozporu skutkového hodnotenia súdu s dokazovaním a vo vzťahu k arbitrárnosti, rozporuplnosti a chýbajúceho odôvodnenia rozhodujúcich otázok prejednávanej veci. Dovolateľka namietala, že odvolací súd odoprel dovolateľke práva na vypočutie (v zmysle čl. 48 ods. 2 zákona č. 460/1992 Zb. Ústava Slovenskej republiky v znení neskorších predpisov, ďalej len „Ústava SR“, ako aj čl. 38 ods. 2 zákona č. 23/1991 Zb., ktorým sa uvádza Listina základných práv a slobôd ako ústavný zákon Federálneho zhromaždenia Českej a Slovenskej Federatívnej Republiky, ďalej len „Listina“) tým, že vydal prekvapivé rozhodnutie (s poukazom na rozhodnutia NS SR sp. zn. 7Cdo/1/2018 a 5Cdo/334/2009) z dôvodu, že nepostupoval v súlade s § 382 CSP, keď (v bode 74.) konštatoval, že žalovaného bolo možné považovať za spoluzodpovedného za šírenie požiaru do susedného bytu. Dovolateľka z obsahu napadnutého rozhodnutia (bod 75. a 76.) rozumela, že odvolací súd konštatoval spoluzodpovednosť žalovaného za časť škody vzniknutej dovolateľke v zmysle § 441 OZ, v dôsledku absencie skutkových tvrdení ohľadne jej výšky ale nárok na náhradu pomernej časti

škody nepriznal. Podľa dovolateľky otázka uznania spoluzodpovednosti žalovaného podľa § 441 OZ nebola predmetom predbežného právneho posúdenia, aplikáciu tohto ustanovenia považovala preto za prekvapujúcu aj s ohľadom na rozsah vykonaného dokazovania, spôsob vedenia konania nižšími súdmi ako aj doterajším hodnotením veci súdmi. Postup odvolacieho súdu, ktorý potvrdil rozhodnutie súdu prvej inštancie, k záveru o vecnej správnosti výroku (§ 387 ods. 1) ale dospel na základe odlišného právneho posúdenia veci a tento účastníkom neoznámil a nedal im príležitosť sa k nemu vyjadriť, preto považovala za odopretie práva na právne vypočutie. Rozpor skutkového hodnotenia súdu s dokazovaním (s poukazom na nález ÚS SR sp. zn. I. ÚS 243/07, nález ÚS ČR sp. zn. I. ÚS 3093/13), videla dovolateľka vo vzťahu k otázke preukázania výšky škody a časti škody odvolacím súdom (body 78. a 81.) a považovala ho za arbitrárne a v extrémnom rozpore s vykonaným dokazovaním. Dovolateľka namietala, že na preukázanie výšky škody predložila znalecký posudok, v ktorom bola aj faktúra za dvere susedného bytu, minimálne v tomto rozsahu tak súdu predložila dôkazný prostriedok o škode spôsobenej výlučne na susednom byte. Namietala tiež, že žalovaný nespochybnil vyčíslenú výšku škody konkrétnymi výhradami a nikdy nenamietal ani jej rozdelenie na jednotlivé byty. Dovolateľka namietala aj (ne)vyhodnotenie konania žalovaného po opustení stavby odvolacím súdom, keď ten (žalobkyňa) neodovzdal žiadnu realizačnú dokumentáciu a na výzvy žalobkyne nereagoval, v nadväznosti na uvedené považovala za nesprávny a nespravodlivý záver odvolacieho súdu, že si nespĺnila prevenčnú povinnosť predchádzať škode, keď nemala záujem konzultovať svoj postup so žalovaným (body 62. 63. a 66.). Dovolateľka ako zmatečnú vadu namietala aj arbitrárne, rozporuplné a absentujúce odôvodnenie rozhodujúcich otázok prejednávanej veci (s poukazom na uznesenie NS SR z 25. októbra 2017 sp. zn. 6Cdo/155/2017, IV. ÚS 192/08, III. ÚS 150/99, I. ÚS 26/2010), najmä absenciu právneho základu pre konštatovanie povinnosti dovolateľky (nevykonanie revízie komína pred pripojením krbu do komína, ani pred prvým použitím krbu, bod 65.), keď podľa nej nebolo zrejmé na základe akých právnych predpisov žalobkyňa nespĺnila svoje povinnosti, čo malo následne viesť k vzniku požiaru, namietala tiež absenciu posúdenia aplikácie ust. § 415 OZ v dôsledku zanedbania povinnosti žalovaného, keď dovolateľka sa domáhala jeho aplikácie napriek tomu sa odvolací súd k aplikácii nevyjadril, a napokon namietala aj absentujúce a arbitrárne odôvodnenie otázky platnosti a účinkov verejnej listiny (potvrdenia o vykonaní preskúšania komína), neodôvodnené príslušnými právnymi predpismi.

13. Nesprávne právne posúdenie veci odvolacím súdom pri riešení otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu, resp. ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená (§ 421 ods. 1 písm. a) resp. b) CSP), podľa dovolateľky tkvelo v neaplikovaní ust. o prevenčnej povinnosti podľa § 415 OZ, keď dovolateľka opakovane namietala, že žalovaný po opustení stavby bez zanechania realizačnej dokumentácie, po zhotovení diela so skrytými vadami (chýbajúce protipožiarne steny a úseky), bez oprávnenia na podnikateľskú činnosť bol povinný dovolateľku minimálne informovať o skrytých vadách a nebezpečenstve vzniku škody. Dovolateľka vymedzila právnu otázku „... či je zhotoviteľ v zmysle § 415 OZ potom, čo zhotoví dielo so závažnými skrytými vadami bez akejkoľvek realizačnej dokumentácie a stavebného denníka povinný upovedomiť objednávateľa o vadách diela a možnej hrozbe škôd“ a túto považovala za zásadnú pre prejednávaný spor a tiež takú, ktorá nebola v praxi odvolacieho súdu ešte riešená. Podľa názoru dovolateľky, by mal zhotoviteľ niesť zodpovednosť v zmysle § 415 OZ, ak bezdôvodne ukončí svoju činnosť na stavbe, v stavbe nepokračuje a nezanechá objednávateľovi žiadnu realizačnú dokumentáciu a ani na výzvy ho o stave dokončenosti diela neinformuje.

14. Dovolateľka tiež namietala nesprávne právne posúdenie otázky zodpovednosti spotrebiteľa pri prevzatí diela so skrytou vadou, keď podľa jej názoru v rozpore so závermi odvolacieho súdu (že stavba nebola dokončená) boli jeho závery (v bode 66.), že dovolateľka stavbu komína prevzala, stav jeho dokončenia si ale neoverila. Dovolateľka nepovažovala vadu na komíne za zjavnú vadu, keďže jej existencia by sa musela zisťovať prehliadkou spojenou s deštrukciou vyhotoveného omietnutého stropu, pričom z vykonaného dokazovania podľa jej názoru vyplynulo, že žalovaný o tejto skrytej vade (že šamotová rúra je v styku s dreveným stropom) mal vedomosť. Túto skrytú vadu nezistil ani kominár pri obhliadke komína a nemohla ju preto zistiť ani dovolateľka ako spotrebiteľka. Dovolateľka následne vymedzila právnu otázku „... či je možné na spotrebiteľa klásť rovnaké požiadavky pri prehliadke diela a zisťovaní skrytých väd ako na profesionála v zmysle Obchodného zákonníka ...“, ktorá podľa jej názoru

nebola riešená v judikatúre dovolacieho súdu. Dovolateľka považovala riešenie prijaté odvolacím súdom za nesprávne a také, ktoré je v rozpore s právnou úpravou OZ týkajúcou sa ochrany spotrebiteľa.

15. Napokon dovolateľka namietala aj chybné právne posúdenie aplikácie spotrebiteľského práva, keď odvolací súd vyslovil (bod 33.), že na danú vec nebolo možné aplikovať ust. § 9 ods. 1 a 2 zákona č. 634/1992 Zb. o ochrane spotrebiteľa v znení účinnom do 30. júna 2007 (ďalej len „zákon č. 634/1992 Zb.“), z ktorých dovolateľka vyvodzovala povinnosť žalovaného informovať ju ako spotrebiteľku o rizikách a nebezpečenstvách spojených s realizáciou služby, najmä skrytých vadách o dielo z dôvodu, že predmetom zmluvy o zhotovení stavby na zákazku (§ 644 OZ) bolo zhotovenie novej stavby podľa individuálnych požiadaviek objednávateľa. Odvolací súd podľa dovolateľky pochybil pri výklade neprijateľných podmienok, keď zmluvu vylúčil zo súdnej ex offo kontroly z dôvodu, že nešlo o neprijateľnú zmluvnú podmienku, keďže zmluvné podmienky boli individuálne dojednané. Podľa dovolateľky žalovaný porušil predzmluvnú informačnú povinnosť tak, že nemala reálnu možnosť oboznámiť sa s konečnou ponúknutou cenou podľa rozpočtu ako podkladom pre dohodu o cene diela. Tieto časti zmluvy neboli podľa jej názoru individuálne dojednané a dovolateľka tak nemala reálnu možnosť oboznámiť sa s obsahom rozpočtu a ovplyvniť jeho obsah podľa § 53 ods. 2 OZ. Za individuálne dojednanie podmienok zmluvy nebolo podľa dovolateľky možné považovať ústne dohodnutú zmluvu o výstavbe. Dovolateľka ako spotrebiteľka namietala, že nižšie súdy konali nesprávne, v rozpore so zákonom a počas celého konania ju znevýhodňovali a doslova konali za žalovaného, keď preniesli dôkazné bremeno zo žalovaného na dovolateľku, spotrebiteľa.

16. Žalovaný v dovolacom návrhu k dovolaniu dovolateľky uviedol, že z vykonaného dokazovania pred odvolacím súdom týkajúceho sa potvrdenia o preskúšaní komína vyplynulo, že tento dôkaz nemohol potvrdiť skrytú vadu ani žiadne protiprávne konanie žalovaného. Vo vzťahu k samotnej škode poukázal na skutočnosť, že v konaní spochybnil žalobkyňou uplatnenú škodu a tiež jej výšku, žalobkyňa napriek tomu ale bola počas celého konania nečinná a na jeho námietky nereagovala. Ďalej uviedol, že v konaní bolo jednoznačne preukázané, že v podkladoch a projektoch, na základe ktorých vykonával stavebné práce nebol zapracovaný žiaden protipožiarny múr a nesprávnosť vyhotovenia stavby nenamietali ani investor (zástupca žalobkyne) ani stavebný dozor. Záver odvolacieho súdu vo vzťahu k správnosti projektovej dokumentácie považoval žalovaný za nevýznamný pre samotné rozhodnutie vo veci, keďže žalobkyňa neuviedla v spore žiadne skutkové tvrdenia ohľadne výšky uplatnenej škody. Žalovaný nesúhlasil s tvrdením žalobkyne, že napadnuté rozhodnutie bolo prekvapivé a mal za to, že súd založil svoje závery v súlade so skutkovými zisteniami a po ustálení skutkového stavu veci. Žalovaný ďalej nesúhlasil s vymedzením dovolacích dôvodov [§ 421 ods. 1 písm. a) a b) CSP] zo strany dovolateľky a namietal, že samotné polemizovanie dovolateľky s právnymi názormi odvolacieho súdu a spochybňovanie správnosti jeho rozhodnutia, resp. kritika prístupu odvolacieho súdu k riešeniu právnej otázky významovo nezodpovedalo kritériám uvedeným v § 421 ods. 1 písm. a) a b) CSP. Namietal tiež, že právna otázka, na vyriešení ktorej nespočívalo rozhodnutie odvolacieho súdu, i keby bola súdmi posudzovaná, nemohla byť považovaná v konaní za významnú. Navrhol preto dovolanie dovolateľky ako nedôvodné odmietnuť.

17. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (tu porovnaj i § 35 CSP) po zistení podania dovolania včas (§ 427 ods. 1 CSP) osobou naň oprávnenou, t. j. v konaní pred odvolacím súdom neúspešnou žalobkyňou (§ 424 CSP), v dovolacom konaní riadne zastúpenou (§ 429 ods. 1 CSP) bez nariadenia pojednávania (§ 443, časť vety pred bodkočiarkou CSP) skúmal najskôr, či sú splnené procesné predpoklady pre uskutočnenie meritórneho dovolacieho prieskumu a dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť.

Všeobecne

18. Právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Zmieňované právo, súčasťou ktorého je bezpochyby tiež

právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšej inštancie, sa v civilnom procese zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých občianskoprávny súd môže konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania pred občianskoprávnym súdom, vrátane konania dovolacieho (I. ÚS 4/2011). Otázka posúdenia, či sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, je otázkou zákonnosti a jej riešenie patrí do výlučnej právomoci Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (m. m. napr. IV. ÚS 35/02, II. ÚS 324/2010 či III. ÚS 550/2012), nie strany sporu.

19. Dovolanie treba považovať za mimoriadny opravný prostriedok, ktorý má v systéme opravných prostriedkov civilného sporového konania osobitné postavenie. Dovolací súd nie je súdom tretej inštancie, v rámci konania ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie odvolacieho súdu.

20. O všetkých mimoriadnych opravných prostriedkoch platí, že narušenie princípu právnej istoty strán, ktorých právna vec bola právoplatne skončená, musí byť vyvážené sprísnenými podmienkami prípustnosti. Právnu úpravu dovolania, stanovujúcu podmienky, za ktorých môže byť výnimočne prelomená záväznosť už právoplatného rozhodnutia, nemožno interpretovať rozširujúco; namieste je skôr reštriktívny výklad (v tejto súvislosti porovnaj tiež 9Cdo/72/2020 alebo 9Cdo/260/2021).

21. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, ak to zákon pripúšťa. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v § 420 a § 421 CSP.

22. Aby dovolanie vyvolalo zamýšľané právne následky a dovolací súd mohol uskutočniť meritórny dovolací prieskum a dovolanie vecne prejednať (a teda pri dovolaniach podávaných pre tzv. zmätočnosť sa vyjadriť k existencii namietanej vady a pri dovolaniach pre nesprávne právne posúdenie veci tiež k riešeniu dovolaním nastolenej právnej otázky), musia byť splnené všetky podmienky jeho prípustnosti. CSP vyžaduje, aby dovolanie bolo podané naň oprávnenou osobou (§§ 424 až 426 CSP), v zákonom stanovenej lehote (§ 427 CSP), smerovalo proti prípustnému predmetu dovolania (§§ 419 až 423 CSP) a splňalo tiež zákonom vyžadované náležitosti (§§ 428 a 127 CSP) vrátane osobitnej podmienky povinného zastúpenia advokátom v dovolacom konaní a tiež spísania ním dovolania s alternatívou vysokoškolského právnického vzdelania druhého stupňa na strane dovolateľa, ktorý je fyzickou osobou, resp. zamestnanca či člena dovolateľa, ktorý je osobou právnickou, kedy sa zastúpenie advokátom nevyžaduje [§ 428 a § 429 CSP, osobitne odsek 2 písm. a) a b) druhého z takýchto ustanovení]. Podmienky prípustnosti dovolania sú vzájomne previazané; pre úspešné uplatnenie tohto mimoriadneho opravného prostriedku musia byť splnené všetky (kumulatívne). Nesplnenie čo i len jednej z nich má za následok odmietnutie dovolania (§ 447 CSP).

23. Podľa § 428 CSP v dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (§ 127 - pozn. Najvyššieho súdu Slovenskej republiky) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

24. Podľa § 420 CSP dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, a/alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

25. Podľa § 421 ods. 1 CSP dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe

dovolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

26. Podľa § 424 CSP dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

27. Podľa § 431 CSP dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (odsek 1) a dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (odsek 2); podľa § 432 CSP potom dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (odsek 1) a dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (odsek 2).

K časti dovolania opretej o úpravu z § 420 písm. f) CSP

28. Dovolateľka prípustnosť svojho dovolania v prvom rade vyvodzovala z § 420 písm. f) CSP, podľa ktorého je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

29. Hlavnými znakmi, ktoré charakterizujú procesnú vadu uvedenú v § 420 písm. f) CSP, sú a/ zásah súdu do niektorého z procesných práv (strany sporu) a b/ nesprávnosť procesného postupu súdu reprezentujúceho taký zásah, ktorým došlo k znemožneniu procesnej strane, aby svojou procesnou aktivitou uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia, a to v takej miere (intenzite), v dôsledku ktorej došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom; integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce súdne konanie. Porušením práva na spravodlivý proces v zmysle ustanovenia, o ktorom je reč, treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zo zákonného, ale i ústavnoprávneho rámca a ktoré (porušenie) tak zároveň znamená aj porušenie procesných práv spojených so súdnou ochranou práva zaručených Ústavou SR. Ide napr. o právo na verejné prejednanie veci za prítomnosti strany sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia a na jeho predvídateľnosť, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a na rozhodnutie o riadne uplatnenom nároku spojené so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutia spravodlivosti).

30. Princípu práva na spravodlivý proces zodpovedá právo účastníka na určitú kvalitu súdneho rozhodnutia a povinnosť súdu svoje rozhodnutie riadne odôvodniť. Súd sa teda musí zaoberať účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán (avšak) s výhradou, že tieto majú význam pre rozhodnutie (I. ÚS 46/05). Z práve uvedeného tak vyplýva, že k porušeniu práva na spravodlivý proces v zmysle § 420 písm. f) CSP môže dôjsť aj nepreskúmateľnosťou rozhodnutia (tu porovnaj I. ÚS 105/06, III. ÚS 330/2013, III. ÚS 47/2019, IV. ÚS 372/2020, 1Cdo/213/2019, 2Cdo/190/2019, 3Cdo/168/2018, 4Cdo/3/2019, 5Cdo/57/2019, 6Cdo/33/2020, 7Cdo/308/2019, 8Cdo/152/2018 a 9Cdo/344/2021).

31. Všeobecné súdy v sporovom súdnom konaní nemajú poskytovať formálny či formalistický výklad a aplikáciu práva, ale taký výklad a aplikáciu práva, ktorý je materiálnou ochranou zákonnosti, aby bola zabezpečená spravodlivá a účinná ochrana práv a oprávnených záujmov strán sporu (porovnaj čl. 2 ods. 1 Základných princípov CSP). Civilné sporové konanie sa musí v každom jednotlivom prípade stať zárukou zákonnosti a slúžiť na jej upevňovanie a rozvíjanie. K základným právam strany, obsiahnutým v jej práve na spravodlivý proces, patrí i právo na uvedenie dostatočných dôvodov, na ktorých je

rozhodnutie založené. V súvislosti s riadnym odôvodnením je potrebné uviesť, že vychádzajúc z konštantnej judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (tu porovnaj rozhodnutia týkajúce sa sťažností č. 30544/96, 18390/91 a 16034/90) i Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“ alebo „ÚS SR“ - tu porovnaj I. ÚS 226/03, III. ÚS 209/04, III. ÚS 95/06, III. ÚS 260/06, III. ÚS 36/2010 či I. ÚS 114/08), nie je nutné, aby na každú žalobnú námietku bola daná súdom podrobná odpoveď, rozsah povinnosti súdu odôvodniť rozhodnutie sa môže meniť podľa povahy rozhodnutia a musí byť analyzovaný s ohľadom na okolností každého prípadu, ak však súd v odôvodnení nereaguje na zásadnú, relevantnú námietku, súvisiacu s predmetom súdnej ochrany prednesenú žalobcom, je potrebné tento nedostatok považovať za prejav arbitrárnosti (svojvoľnosti).

32. Pokiaľ ide o arbitrárnosť, táto môže mať v rozhodnutiach rôznu podobu. Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu o arbitrárne rozhodnutie ide najmä vtedy, ak je svojvoľné. Môže tiež ísť o extrémny nesúlad právnych záverov s vykonaným dokazovaním alebo o taký výklad zákona, ktorý nemá oporu v medziach rozumného a prípustného výkladu zákona. Arbitrárnosť môže tiež spočívať v hodnotení dôkazov, ktoré je vykonané bez akéhokoľvek akceptovateľného racionálneho základu tak, že z nich prijaté skutkové závery nevyplývajú pri žiadnej novej interpretácii. Arbitrárnosť teda znamená interpretačný exces. Arbitrárne rozhodnutie je spravidla spojené s nedostatočným odôvodnením, avšak nemusí to tak byť nevyhnutne. Arbitrárne rozhodnutie predstavuje zásah do práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivý súdny proces (I. ÚS 115/2020).

33. Ak má odvolací súd za to, že sa na vec vzťahuje ustanovenie všeobecne záväzného predpisu, ktoré pri doterajšom rozhodovaní veci nebolo použité a je pre rozhodnutie veci rozhodujúce, vyzve strany, aby sa k možnému použitiu tohto ustanovenia vyjadrili (§ 382 CSP). V zmysle ustálenej judikatúry Najvyššieho súdu Slovenskej republiky aj ústavného súdu o tzv. prekvapivé rozhodnutie ide predovšetkým vtedy, ak odvolací súd založí svoje rozhodnutie vo veci na iných právnych záveroch ako súd prvej inštancie, avšak za súčasného splnenia ďalšej podmienky, že k takýmto iným (odlišným) právnym záverom odvolacieho súdu, ktoré sa z hľadiska skorších právnych záverov súdu prvej inštancie nejavili ako významné, nemala strana možnosť vyjadriť sa, právne argumentovať, prípadne predkladať nové dôkazy (tu porovnaj napr. uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 7Cdo/1/2018 a nálezy ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 570/2017, II. ÚS 300/2018, III. ÚS 52/2019 a I. ÚS 171/2021).

34. Odvolací súd je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie okrem prípadov, ak dokazovanie zopakuje alebo doplní (§ 383 CSP). Ak odvolací súd po preskúmaní napadnutého rozhodnutia zistí, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, môže dokazovanie v potrebnom rozsahu zopakovať sám, alebo môže dokazovanie aj doplniť, a to vykonaním ďalších dôkazov (§ 384 ods. 1 a 2 CSP). Ak odvolací súd opakuje dôkazy, ktoré už boli vykonané súdom prvej inštancie, musí vykonať dokazovanie v súlade s princípom ústnosti a priamosti vždy sám, pretože iba tak si môže vytvoriť podklad pre prípadne odlišné hodnotenie opakovaných dôkazov, ktorý je zrovnateľný s tým, z akého vychádzal súd prvej inštancie (R 19/66, R 64/66). Z uvedeného tak vyplýva, že odvolací súd nemôže dôkazy vykonané súdom prvej inštancie sám len prehodnotiť. Ak teda odvolací súd vychádza z iných skutkových záverov ako súd prvej inštancie, musí jeho rozhodnutiu predchádzať pojednávanie, na ktorom sa zopakujú dôkazy alebo sa dokazovanie doplní vykonaním ďalších dôkazov (2 Obdo 33/2017).

35. Podľa § 382 CSP, ak má odvolací súd za to, že sa na vec vzťahuje ustanovenie všeobecne záväzného právneho predpisu, ktoré pri doterajšom rozhodovaní veci nebolo použité a je pre rozhodnutie veci rozhodujúce, vyzve strany, aby sa k možnému použitiu tohto ustanovenia vyjadrili.

36. Podľa § 441 OZ, ak bola škoda spôsobená aj zavinením poškodeného, znáša škodu pomerne; ak bola škoda spôsobená výlučne jeho zavinením, znáša ju sám.

37. Dovolací súd po preskúmaní postupu odvolacieho súdu nezistil pochybenie, ktorého sa ten mal dopustiť z dôvodu vydania prekvapivého rozhodnutia, keď nepostupoval v zmysle § 382 CSP. Dovolací

súd považoval predovšetkým za nutné ozrejmiť, že odvolací súd nekonštatoval spoluzodpovednosť žalovaného za časť škody vzniknutej dovolateľke v zmysle § 441 OZ (bod 10. dovolania). Toto tvrdenie dovolateľky nebolo možné vyvodiť zo žiadnej časti (ani ňou označených bodov 74., 75. a 76.) odôvodnenia napadnutého rozhodnutia a je v rozpore so samotným znením citovaného § 441 OZ, keďže ten ustanovuje zodpovednosť samotného poškodeného (v tomto prípade dovolateľky) za vznik škody v prípade preukázania, že škoda bola spôsobená aj jeho zavinením, prípadne výlučne jeho zavinením. Nemôže sa preto vzťahovať na konanie žalovaného, ktorý v predmetnej veci nebol v postavení poškodeného. V dovolateľkou označenom bode 74. napadnutého rozhodnutia odvolací súd konštatoval povinnosť žalovaného v prípade, že ak ako zhotoviteľ nedisponoval dostatočnými podkladmi k zhotoveniu stavby, mal na túto skutočnosť dovolateľku bez zbytočného odkladu upozorniť (§§ 633 ods. 1 a 637 OZ). Na základe vykonaného dokazovania odvolací súd ako nespornú vyhodnotil skutočnosť, že medzi žalobkyňou a žalovaným bola uzatvorená zmluva o zhotovení stavby (podľa § 644 OZ), zodpovednosť žalovaného za škodu preto odvolací súd posudzoval ako objektívnu zodpovednosť zhotoviteľa stavby (§ 651 OZ) a tento svoj postup aj veľmi podrobne odôvodnil (bod 39. až 41.). Je nutné doplniť, že rovnako posudzoval zodpovednosť žalovaného aj súd prvej inštancie, preto nebolo možné súhlasiť s tvrdením dovolateľky, že jej nárok posudzoval odvolací súd vo vzťahu k zodpovednosti žalovaného podľa iného právneho predpisu, ako súd prvej inštancie. Dovolaťka podmienila postupom odvolacieho súdu podľa § 382 CSP aj jej možnosť uviesť konkrétne skutkové okolnosti rozsahu škody, za ktorú zodpovedá výlučne žalovaný ako aj odôvodniť jej výšku (bod 17. dovolania). Dovolaťka súd k uvedenému uvádza, že základnou zásadou sporového konania je zásada dispozičná, podľa ktorej sa konanie začína na návrh žalobcu (dovolaťky), ktorým vymedzí predmet sporu (čl. 7 CSP), a v ktorom majú strany sporu povinnosť tvrdenia a dôkaznú povinnosť (čl. 8 CSP). Strana sporu je povinná sama opísať skutkové okolnosti z vlastných predložených dôkazov a túto svoju povinnosť nemôže prenášať na súd a už vôbec nie na druhého účastníka konania. Pokiaľ si dovolateľka v konaní uplatňovala voči žalovanému náhradu škody, bola povinná túto v konaní riadne preukázať. Žalovaný preto nebol v konaní povinný adresovať súdu konkrétne výhrady k vyčísleniu výšky škody žalobkyňou, ani námietky k rozdeleniu škody na jednotlivé byty (bod 33. dovolania), keď sama žalobkyňa konkrétne vyčíslenie škody a jej rozdelenie súdu neposkytla. Ako konštatoval v odôvodnení svojho rozhodnutia aj odvolací súd, otázka výšky škody bola medzi stranami počas celého konania sporná a žalovaný uplatnenú výšku škody opakovanne v konaní (aj pred súdom prvej inštancie) rozporoval, dovolateľka ale namietané rozpory neodstránila, potrebné je doplniť, že v konaní bola zastúpená advokátom. Ani námietku dovolateľky týkajúcej sa rozporu skutkového hodnotenia odvolacieho súdu s dokazovaním vo vzťahu k preukázaniu výšky a časti škody preto dovolací súd nemohol posúdiť ako dôvodnú.

38. Dovolaťka súd po preskúmaní veci nezistil ani dovolateľkou tvrdené rozpory skutkového hodnotenia odvolacieho súdu s dokazovaním, ktoré mali nastať vo vzťahu ku konaniu žalovaného po opustení stavby (body 62., 63. a 66.). Z odôvodnenia napadnutého rozsudku je zrejmé, že označené skutkové závery odvolacieho súdu vychádzali výlučne zo znaleckých a odborných vyjadrení (body 48. až 59.), na základe ktorých skutkovo ustálil, že príčinou vzniku požiaru (a teda aj škody) bolo neodborné zapojenie dymovodu krbu do komína v medzistrome, na vzniku požiaru sa tak podieľal zhotoviteľ komína (ktorý neodbornú montáž vykonal), ako aj dovolateľka [ktorá si stav dokončenosti komína a jeho vhodnosť na pripojenie krbu nenechala overiť odborne spôsobilou osobou (bod 69.)]. Vo vzťahu k prijatým skutkovým záverom dovolací súd poznamenáva, že v rámci odvolacieho konania je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd (§ 442 CSP). Podstatou odvolacieho prieskumu preto nemohlo byť prehodnocovanie skutkového stavu, iba kontrola postupu súdu pri procese jeho zisťovania (nález ÚS SR zo 17. januára 2018 sp. zn. I. ÚS 6/2018). Dovolaťka súd v rámci odvolacieho prieskumu nezistil pochybenia v procese zisťovania skutkového stavu, nezistil ani takú interpretáciu dôkazu odvolacím súdom, ktorá by v sebe obsahovala ničím nepodloženú účelovo vytvorenú domnienku s cieľom vylúčiť uplatnený nárok dovolateľky, nezistil ani zjavný, ničím neodôvodnený a preto arbitrárny skutkový omyl (pozri výklad § 422 CSP v náleze ÚS SR z 23. júna 2022 sp. zn. III. ÚS 104/2022). V uvedenej súvislosti dovolateľka ďalej namietala arbitrárnosť, rozporuplnosť a chýbajúce odôvodnenie rozhodujúcich otázok prejednávanej veci, keď vytýkala absenciu právneho základu pre konštatovanie jej povinností (bod 65.), absenciu posúdenia povinnosti žalovaného podľa § 415 OZ, ako aj absenciu odôvodnenia platnosti a účinkov potvrdenia o vykonaní preskúšania komína, neodôvodnené príslušnými

právnymi predpismi. Dovolací súd prieskumom napadnutého rozsudku zistil a opakovane uvádza, že porušenie povinností dovolateľky (rovnako aj zhotoviteľa komína), bolo konštatované a odvolacím súdom aj riadne právne odôvodnené, odvolací súd sa tiež podrobne zaoberal aj hodnotením a právnym odôvodnením dôkazu, potvrdením o vykonaní preskúšania komína (body 65. až 70.). Ani tejto námietke dovolateľky preto nešlo vyhovieť.

39. Dovolací súd po dovolacom prieskume napadnutého rozsudku dospel k záveru, že spĺňa kritériá stanovené pre odôvodňovanie rozhodnutí podľa § 220 ods. 2 a § 393 CSP, preto ho nemožno považovať za neodôvodnený, či zjavne arbitrárny (svojvoľný). Z odôvodnenia rozsudku tak vyplýva vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na jednej strane a právnymi závermi na strane druhej. Rozhodnutie odvolacieho súdu je konzistentné, logické a presvedčivé, svoje závery presvedčivo odôvodnil. Obsah spisu a predovšetkým odôvodnenie dovolaním napádaného rozsudku odvolacieho súdu tak neposkytovali podklad pre záver, že odvolací súd svoje rozhodnutie odôvodnil spôsobom, ktorým by založil procesnú vadu zmätočnosti v zmysle ustanovenia § 420 písm. f) CSP. Za takúto vadu pritom nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil rozhodnutie podľa predstáv dovolateľky, ale len to, že ho neodôvodnil objektívne uspokojivým spôsobom (o aký prípad tu ale podľa názoru dovolacieho súdu nešlo). Dovolací súd považuje odôvodnenie dovolaním napádaného rozsudku za také, ktoré poskytuje odpovede na tie otázky, ktoré boli pre rozhodnutie podstatné. Dovolací súd prieskumom nezistil ani namietanú arbitrárnosť napadnutého rozhodnutia, keď nebol zistený extrémny nesúlad právnych záverov s vykonaným dokazovaním alebo taký výklad zákona, ktorý by nemal oporu v medziach rozumného a prípustného výkladu zákona. Prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f) CSP preto vyvodit' nešlo.

K časti dovolania opretej o úpravu z § 421 ods. 1 písm. a) resp. b) CSP

40. Dovolaateľka dovolaním tiež namietala nesprávne právne posúdenie (odvolacím súdom) pre rozhodnutie významnej právnej otázky „... či je zhotoviteľ v zmysle § 415 OZ potom, čo zhotoví dielo so závažnými skrytými vadami bez akejkoľvek realizačnej dokumentácie a stavebného denníka povinný upovedomiť objednávateľa o vadách diela a možnej hrozbe škôd ...“, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená, argumentujúc pritom, že zhotoviteľ by mal niesť zodpovednosť v zmysle § 415 OZ, ak bezdôvodne ukončí svoju činnosť na stavbe, v stavbe nepokračuje a nezanechá objednávateľovi žiadnu realizačnú dokumentáciu a ani na výzvy ho o stave dokončenosti diela neinformuje.

41. Podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená. O prípad prípustnosti dovolania podľa tu citovaného ustanovenia ide aj vtedy, ak dovolaním nastolená otázka bola v minulosti riešená dovolacím súdom, avšak za podmienky, že táto nebola vyriešená ustálene (tu porovnaj nález ÚS SR zo 6. októbra 2020 sp. zn. I. ÚS 115/2020). Opak by totiž výrazne obmedzoval rozsah prípustnosti dovolania, keď dovolateľ by v prípade existencie len jediného rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky nemohol podať dovolanie podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP (jedno rozhodnutie nie je ustálenou praxou), ani podľa § 421 ods. 1 písm. c) CSP (nejde - rozumej ešte a ktovie či niekedy pôjde - o stav riešenia otázky rozdielne). Riešenie právnej otázky by sa takto de facto ukončilo v jedinom rozhodnutí (tu porovnaj tiež nález ÚS SR zo 7. decembra 2021 sp. zn. IV. ÚS 273/2021) a vo vzťahu k posúdeniu „vyriešenosti“ určitej otázky je tiež potrebné dôsledne skúmať a porovnávať skutkové okolnosti, na základe ktorých došlo k prijatiu skorších právnych záverov, keďže právnú otázku je možné považovať za vyriešenú vtedy, ak bolo jej riešenie prijaté na základe obdobných skutkových okolností (tu napokon porovnaj nález ÚS SR z 2. júna 2022 sp. zn. III. ÚS 207/2022).

42. Otázkou relevantnou podľa § 421 ods. 1 CSP však môže byť len otázka právna (questio iuris), nie

otázka skutková (questio facti). Môže ísť tak o otázku hmotnoprávnu (vzniknutú pri interpretácii noriem, akými sú okrem OZ, napr. Obchodný zákonník, Zákonník práce, Zákon o rodine a pod.), ako aj procesnoprávnu (ktorej riešenie záviselo na interpretácii a aplikácii procesných ustanovení). Na to, aby na základe dovolania mohlo byť rozhodnutie odvolacieho súdu podrobené meritórnemu dovolaciemu prieskumu z hľadiska namietaného nesprávneho právneho posúdenia veci, musia byť (najskôr) splnené predpoklady prípustnosti dovolania (jeho vecnej prejednatelnosti), zodpovedajúce niektorému zo spôsobov riešenia tej právnej otázky, od vyriešenia ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu a tiež podmienky dovolacieho konania, medzi ktoré okrem iného patrí riadne odôvodnenie dovolania prípustnými dovolacími dôvodmi a spôsobom vymedzeným v ustanoveniach § 431 až § 435 CSP (v tejto súvislosti porovnaj napríklad 4Cdo/64/2018). K posúdeniu dôvodnosti dovolania, a teda vecnej správnosti rozhodnutia, ktorého dovolací prieskum sa požaduje (či dovolateľom napadnuté rozhodnutie skutočne spočíva na nesprávnom právnom posúdení), môže dovolací súd pristúpiť len po prijatí záveru o prípustnosti dovolania.

43. Súdna prax využíva ustanovenie § 415 OZ na objektivizovanie zodpovednosti za škodu podľa § 420 OZ v tých prípadoch, ak nemožno zistiť, akú konkrétnu povinnosť vlastne škodca porušil. Použitie ustanovenia § 415 OZ (tzv. generálna prevencia) prichádza preto do úvahy len v prípadoch, ak nie je konkrétna právna úprava vzťahujúca sa na konanie, ktorého protiprávnosť sa posudzuje (napr. R 16/1980, R 5/1981, R 12/1986, R 9/1992). Odvolací súd sa právnym posúdením zodpovednosti žalovaného za škodu zaoberal a svoje závery s poukazom na vykonané dokazovanie a prijaté skutkové závery aj podrobne odôvodnil (body 38. až 43.) pričom ustálil, že zodpovednosť žalovaného za škodu v danej veci bolo dôvodné posudzovať ako objektívnu (a zároveň aj prísnejšiu) zodpovednosť zhotoviteľa stavby podľa § 651 OZ a nie ako všeobecnú zodpovednosť podľa § 420 OZ (v znení účinnom k 8. januáru 2001, kedy došlo k požiaru). Odvolací súd na základe vykonaného dokazovania skutkovo ustálil, že príčinou požiaru a vzniku škody neboli skryté vady stavby, ale neodborné zapojenie dymovodu do komína zo strany jeho zhotoviteľa a tiež zanedbanie prevenčnej povinnosti zo strany dovolateľky (bod 69.). K možnému podielu zodpovednosti žalovaného za zväčšenie rozsahu škody (§ 633 ods. 1 a § 637 OZ, bod 74.) odvolací súd uzavrel, že dovolateľka v konaní neuviedla dostatočné skutkové tvrdenie pre určenie v akom rozsahu došlo zavinením žalovaného k zväčšeniu rozsahu škody. K dovolateľkou nastolenej právnej otázke bolo preto potrebné doplniť, že túto ani nebolo možné aplikovať na posudzovanú vec, keďže odvolacím súdom bolo zistená a skutkovo ustálená nielen už vyššie spomínaná príčina vzniku škody ale aj (pre rozhodnutie vo veci aj podstatná) skutočnosť, že žalovaný ako zhotoviteľ stavbu nedokončil a stavbu objednávateľovi neodovzdal. Nastolená právna otázka vo vzťahu k „zhotoveniu stavby so skrytými vadami“ preto nebola pre rozhodnutie vo veci významnou a dovolací súd musel konštatovať jej neprípustnosť.

44. Dovolateľka dovolaním tiež namietala nesprávne právne posúdenie (odvolacím súdom) pre rozhodnutie významnej právnej otázky „... či je možné na spotrebiteľa klásť rovnaké požiadavky pri prehliadke diela a zisťovaní skrytých väd ako na profesionála v zmysle Obchodného zákonníka ...“, ktorá podľa jej názoru nebola riešená v judikatúre odvolacieho súdu. Dovolateľka považovala riešenie prijaté odvolacím súdom (v bode 66.) za nesprávne a také, ktoré bolo v rozpore s právnou úpravou OZ týkajúcou sa ochrany spotrebiteľa.

45. Dovolací súd prieskumom napádaného rozsudku nezistil právny záver, ktorý dovolateľka vymedzenou právnou otázkou namietala. Odvolací súd v bode 66. rozsudku síce vyslovil povinnosť žalobkyne zistiť si pred zapojením krbu vhodnosť tohto komína pre uvedený účel, toto konštatovanie ale nepochybne nadväzovalo na predchádzajúce body rozhodnutia (v bode 63.), v ktorých odvolací súd konštatoval, že bolo povinnosťou žalobkyne minimálne dať prehliadnúť komín odborne spôsobilou osobou. Rovnaký záver odvolacieho súdu je obsiahnutý aj v bode 69. rozsudku. Nebolo preto možné súhlasiť s tvrdením dovolateľky, že odvolací súd v rozpore s právnou úpravou OZ týkajúcou sa spotrebiteľa jej kládol za povinnosť osobne zisťovať skryté vady stavby. Bolo preto nutné konštatovať, že dovolateľkou nastolená právna otázka nebola pre rozhodnutie vo veci významnou a bola preto neprípustnou.

46. Napokon dovolateľka namietala nesprávne právne posúdenie (odvolacím súdom) pre rozhodnutie významnej právnej otázky týkajúcej sa aplikácie spotrebiteľského práva, keď odvolací súd vyslovil (bod 33.) „... že na danú vec nebolo možné aplikovať ust. § 9 ods. 1, 2 zákona č. 634/1992 Zb., z ktorých dovolateľka vyvodzovala povinnosť žalovaného informovať ju ako spotrebiteľku o rizikách a nebezpečenstvách spojených s realizáciou služby, najmä skrytých vadách o dielo z dôvodu, že predmetom zmluvy o zhotovení stavby na zákazku (§ 644 OZ) bolo zhotovenie novej stavby podľa individuálnych požiadaviek objednávateľa ...“. Podľa názoru dovolateľky odvolacím súdom prijatý právny záver vychádzal z nesprávneho výkladu (označeného) ustanovenia zákona o ochrane spotrebiteľa, keď zmluvu o zhotovení stavby vylúčil zo súdnej ex offo kontroly, pretože nešlo o neprijateľnú zmluvnú podmienku, nakoľko zmluvné podmienky boli individuálne dojednané (bod 88. dovolania).

47. Dovolací súd prieskumom napádaného rozsudku zistil, že odvolací súd sa odvolacou námietkou dovolateľky k použitiu ustanovení na ochranu spotrebiteľa zaoberal (bod 31. až 37.) a právne ustálil, že zmluvu o zhotovení stavby uzatvorenú medzi dovolateľkou a žalovaným ústnou formou bolo možné považovať za zmluvu spotrebiteľskú v zmysle § 52 ods. 1 OZ, keďže si ale žalobkyňa neuplatňovala žiadne nároky súvisiace s obsahom danej spotrebiteľskej zmluvy vyslovil, že neprichádzala do úvahy súdna ex offo kontrola neprijateľnosti zmluvných podmienok. Pre takýto záver odvolacieho súdu bolo podstatné, že dovolateľka existenciu žiadnych neprijateľných zmluvných podmienok netvrdila, netvrdila ani konkrétne nekalé obchodné praktiky, ktorých sa mal žalovaný pri uzatváraní zmluvy dopustiť (bod 33.), v konaní bola navyše kvalifikovane právne zastúpená advokátom, mohla preto uvádzať rozhodujúce skutkové tvrdenia a návrhy na vykonanie prípadne ďalších (potrebných) dôkazov v uvedených súvislostiach. Odvolací súd preto nevidel dôvod na inú jeho ingerenciu za účelom ochrany dovolateľky v danej veci.

48. Podľa § 644 OZ, ak ide o zhotovenie veci na zákazku, vznikne objednávateľovi právo, aby mu zhotoviteľ podľa jeho objednávky vec zhotovil, a povinnosť zaplatiť zhotoviteľovi cenu za zhotovenie veci.

49. Podľa § 2 ods. 1 písm. f) zákona č. 634/1992 Zb. o ochrane spotrebiteľa, na účely tohto zákona je výrobkom každá hnutelná nová, použitá alebo upravená vec, ktorá bola vyrobená, vyťažaná alebo inak získaná, bez ohľadu na stupeň jej spracovania, a ktorá, aj v rámci poskytnutia služby, je určená na ponuku spotrebiteľovi alebo v prípade ktorej možno rozumne predpokladať, že ju bude spotrebiteľ používať, ak sa táto vec dodáva v rámci podnikateľskej činnosti za odplatu alebo bezodplatne. Výrobkom je aj hnutelná vec, ktorá je súčasťou alebo príslušenstvom inej hnutelnej alebo nehnuteľnej veci. Za výrobok sa považuje aj elektrina a plyn určené pre spotrebiteľa.

50. Podľa § 2 ods. 1 písm. g) zákona č. 634/1992 Zb. o ochrane spotrebiteľa, na účely tohto zákona je službou akákoľvek činnosť, ktorá je určená na ponuku spotrebiteľovi s výnimkou činností podľa osobitných predpisov.

51. Ako vyplýva z odôvodnenia napádaného rozsudku, na základe vykonaného dokazovania nebolo v konaní sporné, že medzi dovolateľkou a žalovaným bola ústnou formou uzatvorená zmluva o zhotovení stavby na zákazku (§ 644 OZ; bod 38.). Predmetom zmluvy bolo teda zhotovenie stavby (nehnuteľnosti) podľa objednávky (individuálnych požiadaviek dovolateľky). Nebolo preto možné na predmetnú zmluvu aplikovať § 9 ods. 1 a 2 zákona č. 634/1992 Zb. o ochrane spotrebiteľa, keďže predmetné ustanovenia sa vzťahujú na výrobky (hnutelné veci), resp. službu, ktorou je činnosťou určená na ponuku spotrebiteľovi a za tú sa rozhodne nemôže považovať zhotovenie stavby podľa objednávky objednávateľa. Bolo preto nutné konštatovať, že odvolací súd pristúpil k výkladu dotknutého ustanovenia v súlade s jeho zmyslom a účelom (tu pozri výklad 1VCdo/2/2017, I. ÚS 351/2010) a dovolateľkou nastolená právna otázka bola preto neprípustnou.

Záver

52. Pretože v prejednávanej veci prípustnosť dovolania žalobcu nešlo vyvodiť z ustanovenia § 420 písm. f) CSP a ani z § 421 ods. 1 písm. a) resp. b) rovnakého zákona [čo inak za stavu nedostatku viazanosti dovolacieho súdu vymedzením, o ktorú skutkovú podstatu nesprávneho právneho posúdenia veci podľa jednotlivých písmen by malo ísť, platí aj pre dovolania argumentujúce za pomoci úprav z § 421 ods. 1 písm. a) a c) CSP], dovolaciemu súdu ani neostávalo iné, než spôsobom uvedeným v prvej vete výroku tohto jeho uznesenia podľa § 447 písm. c) CSP naložiť s dovolaním ako celkom.

53. Rozhodnutie o náhrade trov dovolacieho konania dovolací súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

54. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.